

for sin Taknemmelighed, saa regner man ikke smaalig eller søger at begrænse Beløbet. Det havde jo været bedre, om de Betragtninger, som det ærede Medlem nu gør gældende, allerede vare blevne gjort gældende i Fjor, men det er selvfølgelig en overmaade god Ting, at de Herrer ere komne til bedre Erkendelse.

Madsen-Mygdal: Ja, der er jo ingen Grund til at drøfte med det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) det Princip, som nu er skruilagt, og som der ikke kom noget ud af, men naar det ærede Medlem gør gældende, at hvis man skulde give til alle uden Hensyn til Trang, skulde det kun være til dem, som havde været med i Kampen, vil jeg dertil sige, at jeg finder ethvert som helst Skel i saa Henseende beklageligt. At der skulde vejes og vrages med Hensyn til Beskaffenheden af Deltagelsen i Krigene 1848 til 1850, det er min Følelse imod, thi jeg ved, at alle de, som vare udkommanderede i hine Aar, rejste hjemme fra, fra Hustru og Børn — adskillige af dem vare jo gifte — med Følelse af, at nu rejste de ud for at vove Liv og Blod for Fædrelandet, og det er ikke deres Skyld, hvilken Plads der er bleven dem anvist under Krigen. Jeg mener, at det er uretfærdigt i det hele at gøre Skel i saa Henseende. Men som sagt, det er overflødig at komme ind paa videre Drøftelse af en Ting, som nu ikke længer ligger for. Naar det ærede Medlem mente, at jeg havde overhørt, at han havde sagt, at Landstinget havde haft saa kort Tid i Fjor, idet det kun havde haft 5 Dage til at behandle Sagen, og at der ikke var Tid til at indsamle de fornødne statistiske Oplysninger o. s. v., jeg saa har ikke overhørt det, men jeg vil bede det ærede Medlem lægge Mærke til, at Folketinget heller ikke havde ret mange Dage til at behandle Sagen i Forslaget kom frem i Folketinget i Slutningen af Samlingen, og det var saalet at tage paa, at der ikke behøvedes særlig Kundskab til at fremme det, naar der var Tale om at give et vist Beløb til alle dem, som havde deltaget i Krigen. Man gik den Gang ud fra, at der var 16,000. Nu viser det sig, at Tallet vil blive noget større, men enten man giver 1,600,000 eller 2 Mill. Kr. i en saadan Anledning som denne, behøver ikke særlige Overvejelser. Har man god Vilje til at yde et klækkeligt Beløb i Anledning af — jeg gentager det for tredje Gang — det bedste, som vort Folk har oplevet i dette Aarhundrede, behøver man ikke at

drøfte vidtløftige statistiske Oplysninger i saa Henseende. Det havde været let nok for Landstinget at vedtage det Forslag meget hurtigt, hvis man havde haft Viljen til, at alle Deltagere skulde have Del deri, og at det virkelig skulde være en Jubilæumsgave og ikke noget, hvorved man skulde veje vedkommendes Trang o. s. v., hvilket jeg finder, som jeg har sagt saa ofte, i det hele er upassende i en saadan Forbindelse.

Høst: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad den ærede sidste Taler fremdrog; jeg forstod ham saaledes, at han ikke ønskede at stille noget Ændringsforslag til Lovforslaget. Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), at han vist har overhørt, at jeg udtrykkelig sagde, at det var en Forudsætning i Fjor, netop hos mine Meningsfæller og mig, at hver af de gamle Krigere kunde faa 50—100 Kr., men at denne Forudsætning havde vist sig ikke at være rigtig, idet der indkom mange flere Ansøgninger, end nogen havde ventet.

Bjerre: Jeg vil gerne til den Antydning, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) om, at Landstinget stillede sig anderledes i Aar end i Fjor, gøre den Bemærkning, at det er jo fuldstændig forkert. Vi holdt ganske vist i Fjor i Overensstemmelse med Regeringen paa, at hvis denne Hædersgave skulde være en Pengegave, saa skulde den kun gives til Folk, som vare i saadanne finansielle Omstændigheder, at det kunde antages, at de satte Pris paa en Pengegave, og som viste det ved, at de ansøgte derom. Vi fandt det ikke rigtigt at give en Pengegave til velhavende Folk, vi fandt det risikabelt for Lovgivningsmagten at tilbyde Pengegaver til flere Tusinde velhavende Folk, hvoraf maaske nogle vilde tage mod en saadan Gave med et Smil og andre med et uvilligt Skuldertræk, enten fordi de i det hele ikke vilde tage mod Pengegaver af Staten, eller fordi den Gave, som for en Smaamand var en betydelig Sum, for dem var saa rent betydningsløs. Og den Indvending, man gør, at de saa kunde lade være at tage imod Gaven, gælder ikke, for naar en Gave er stemplet som Hædersgave, er det meget vanskeligt at lade være at tage imod den, og dette i Forbindelse med de Forhold, hvorunder den blev tilbudt og Hensynet til Krigskammerater og den Omstændighed, at enkelte ikke kunde søge, fordi de vare straffede, eller af andre Grunde, vilde jo